

ΠΡΟ ΜΗΝΟΣ ΠΕΡΙΠΟΥ παρεστάθη εἰς Πετρού-
πολιν τὸ πρῶτον θεατρικὸν ἔργον τοῦ Μαξίμου
Γόρκι «Ἡ οἰκογένεια Μπεσεμενόφ». Ὁ ρωσικὸς τύ-
πος ἐξαιρεῖ τὸ ἔργον τοῦ Ρώσσου μυθιστοριογράφου
ὡς ἐκχειλίζον ἀπὸ φῶς καὶ ζωῆν. Τὸ δράμα τοῦ Γόρκι
γράφει ὁ κριτικὸς τῆς «Νοβόστι» βασιζέται ἐπὶ τῆς
διαφορᾶς τῶν ιδεῶν τῶν τέκνων πρὸς τὰς τῶν γονέων,
τῆς νέας γενεᾶς πρὸς τὴν παλαιάν. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς
ἀντηχεῖ διαρκῶς τὸ θριαμβευτικὸν ἄσμα τῆς ζωῆς ἔ-
ναντι τοῦ ταπεινοῦ, τοῦ μικροῦ, τοῦ κατὰ συνθήκην,
τοῦ περιβάλλοντος ὅλην τὴν ζωὴν μας· ἔναντι τῶν
τεχνητῶν περιπλοκῶν τοῦ βίου, τῶν ἀνοφελῶν, αἱ
ὁποῖαι ἐφευρέθησαν καὶ χρησιμεύουν μόνον διὰ νὰ
τρομάξουν τὸν πλησίον, ὅπως τρομάζομεν τὰ παιδιά
μὲ τὸν λύκον.

Τὸ θέμα τῆς μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων διαφορᾶς,
δὲν εἶναι νέον διὰ τὴν Ρωσίαν. Ὁ Ποτέκιν, ὁ Πο-
ταπένκο, ὁ Ναιδενόφ τὸ ἐπραγματεύθησαν ἐπὶ τῆς
σκηνῆς. Ὁ Γόρκι προσθέτει καὶ αὐτὸς ἓνα λίθον εἰς
τὸ οἰκοδόμημα. Ἴδου ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος. Τὰ
τέκνα τοῦ Μπεσεμενόφ ἔλαβον κάποιαν μόρφωσιν. Ὁ
Πέτρος σπουδαστής, ἡ Τασιάνα διδασκάλισσα καὶ ὁ
θετὸς υἱὸς Νεῖλος μηχανουργός. Ἡ πνευματικὴ ὑπε-
ροχὴ χωρίζει τὸν πατέρα ἀπὸ τὰ τέκνα. Ἐπομένως
καὶ ἡ ἠθικὴ. Ὁμιλοῦν διαφορετικὴν γλῶσσαν. Καμ-
μία συνεννόησις. Ὁ πατὴρ Μπεσεμενόφ δὲν εἶναι κα-
κὸς εἰς τὸν κύκλον του· ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του ὅπως
ἠξεύρει αὐτὸς νὰ τ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ αἱ μέριμναί των
εἶναι διαφορετικαί, αἱ βλέψεις των διαφορετικαί, αἱ
σκέψεις των ἀντίθετοι. Τὸ τοιοῦτο θὰ φέρῃ ἀναγκαιῶς
ρῆξιν. Διαρκῶς συγκρούονται οἱ νέοι μὲ τοὺς γέρον-
τας. Καὶ ὁ μὲν Πέτρος καὶ ἡ Τασιάνα προσπαθοῦν
ἀκόμη ν' ἀποφύγουν τὰς συγκρούσεις, ἀλλ' ὁ θετὸς
υἱός, ὁ Νεῖλος, εἶναι ἀνένδοτος οὔτε πτοεῖται ἀπὸ
τὰς ιδέας τῶν γερόντων, ἀπὸ τὸ «τί θὰ εἴπῃ ὁ κό-
σμος». Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν των ὁ Νεῖλος ἐκλέγει ὡς
μνηστὴν του τὴν νέαν ῥάπτριαν Παυλίαν, ἰσχυρὰν
καὶ αὐτὴν καὶ ἀνένδοτον. Ὁ Πέτρος, ἀκολουθῶν τὸ
παράδειγμα τοῦ Νεῖλου, μνηστεύεται τὴν εὐθυμὸν
καὶ ζωηρὰν χήραν Κριβτσόβ. Ἡ Τασιάνα, φύσεως
ἀδυνατοῦ καὶ ἀσταθοῦς, δηλητηριάζεται ἐξ ἔρωτος
πρὸς τὸν Νεῖλον. Ἐκ τούτου θλίψεις καὶ θρῆνοι εἰς
τὴν οἰκογένειαν Μπεσεμενόφ. Αἱ παλαιαὶ βάσεις κα-
ταρρέουν καὶ πίπτει τὸ οἰκοδόμημα.

Ὁ πατὴρ Μπεσεμενόφ δὲν θ' ἀλλάξῃ βεβαίως. Θὰ
ζήσῃ μέχρι τέλους, πεπεισμένος ὅτι ἔχει δίκαιον. Ἡ
Τασιάνα καὶ ὁ Πέτρος πότε προσκολλῶνται εἰς τὰ
παλαιὰ τὰ καταρρέοντα, πότε ἐναγκαλίζονται ἰσχυρὰν

καὶ ὑψηλὴν δρῦν, ἣτις ὑψώνεται μὲ τοὺς κλάδους της πρὸς τὸν λάμποντα ἥλιον. Δὲν εἶναι τόσον ἄνανδροι διὰ τὰ μείνονν παρὰ τῷ Μπεσεμενόφ ἀλλ' οὔτε ἀρκετὰ θαρραλέοι διὰ τὴν ἀκολουθήσουν τὸν Νεῖλον. Ἀποτελοῦν μίαν γενεάν μεταβατικὴν ἀξίαν τὰ ἐκλείψη. Ὁ Νεῖλος, ἰσχυρὸς καὶ ἐλεύθερος, θὰ δώσῃ τὴν νέαν ζωὴν. Αὐτός, μὲ τὴν σύντροφόν του Παυλίαν καὶ ἴσως καὶ τὸν ἀοιδὸν Τετερέςφ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος. Ἀπὸ τὰ ἐρείπια θ' ἀνατείλῃ ζωὴ νέα. Ἡ ἰδέα τοῦ συγγραφέως ἀναδεικνύεται ἰσχυρά, φωτεινὴ καὶ πλήρης εἰκόνων. Τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος χωριστά, παρουσιάζονται ἀκόμη καθαρώτερα. Καθὲν ἐξ αὐτῶν ζωγραφίζεται μὲ δυνατὰς πινελίαις χωρὶς ὁ συγγραφεὺς τὰ προσπαθῆναι τὴν διαγράψῃ λεπτόλογως τοὺς χαρακτήρας. Καὶ ὅμως ἡ ἐντύπωσις εἶναι καπαπληκτικὴ διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀληθείας τῆς ζωῆς.

Ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι ἐνδιαφέροντα.

Ἀκόμη καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἡ Τασιάννα, τὰ δύο αὐτὰ ὄντα τὰ ἀσταθῆ, ἀναποφάσιστα, διψῶντα καὶ νέον, τὰ συνήθως ζωγραφιζόμενα ὠχρὰ καὶ ἀόριστα, διαγράφονται καθαρά. Ἡ ψυχολογία των εἶναι καταληπτὴ καὶ λογικὴ περιωσότερον παρὰ εἰς πάντα ἄλλον συγγραφέα. Ὁ πατὴρ Μπεσεμενόφ, ὁ Νεῖλος, ὁ Τετερέςφ τύπος ἀλήτου τοῦ πνεύματος ζωγραφίζονται ὑπὸ τοῦ Γόρκι ἀπαραμίλλως.